

[Justitsministeren.]

med vanlig stifindersans har fundet — det er en trykkejl. De indvendinger, det ærede medlem hr. Iver Poulsen har rettet mod en række af bestemmelserne, vil jeg meget gerne diskutere i det kommende udvalg, hvortil jeg håber det ærede medlem får adgang i lighed med, hvad tilfældet var i afvigte folketingsår i forbindelse med det udvalg, der da var tale om.

Jeg tror, det ærede medlem tager fejl i sin vurdering af, hvad simpel uagtsomhed er, og jeg er villig til at vende tilbage til spørgsmålet.

Det ærede medlem vender sig mod udtrykket „af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen“ i mit lovforslags § 4, stk. 2, og siger, at det afgørende skal ikke være en ministers overvejelse. Det er det heller ikke. Det afgørende er rettens, rigsrettens, overvejelse af, om denne fortielse eller undladelse har været af væsentlig betydning for tingets bedømmelse af sagen. Når der står „under folketingets behandling af en sag“, involverer dette også oplysninger, der gives eller forties under en udvalgsbehandling. Jeg går altså væsentligt videre, end jeg synes det ærede medlem havde opfattet det.

Endelig vil jeg gerne sige om forældelsesreglen, at der i hvert fald er tale om en skærpelse, hvad længden af forældelsesfristen angår.

Må jeg dernæst afsluttende sige, at det, jeg har villet tilstræbe med regeringens lovforslag, er at nå frem til en lov, som betyder, at de almindelige ansvarsregler i straffeloven og erstatningsretten kommer til at gælde for ministrene. Vi har samtidigt det nødvendigt på to punkter at specificere en ministers ansvar dels som forvaltningschef, dels i forhold til folketinget. Hertil sigter, for så vidt angår forvaltningschefsansvaret for den underordnedes handling, bestemmelserne i § 3; og for så vidt angår ministerens ansvar i forhold til folketinget, henviser jeg til bestemmelsen i § 4, stk. 2.

Jeg erkender, at det er uhyre vanskeligt at formulere en lovgivning af denne art; der må i høj grad blive tale om en henvisningslov, og i mange henseender må den indeholde udtryk, som kan gøres til genstand for fortolkning, men for mig er det

afgørende, at de sager, der rejses, bliver behandlet af et så sagkyndigt forum som rigsretten. Derfor tror jeg, at vi kan acceptere — og jeg finder det rigtigt — en ministeransvarlighedslov i den form, jeg har givet den.

Ninn-Hansen: Den højtærede minister rettede to konkrete spørgsmål til mig, som jeg synes det er nødvendigt at besvare med det samme, for at der ikke skal være nogen misforståelse.

Den højtærede minister spurgte, om bestemmelsen i vort lovforslags § 5 om ansvaret i forbindelse med en af folketinget truffet beslutning alene skulle dreje sig om mistillidsvotum i henhold til grundlovens § 15. Det er ikke tilfældet. Andre beslutninger kan træffes i folketinget, f. eks. om pålæg til en minister om at gennemføre noget ganske bestemt, der er konkretiseret i et forslag til beslutning. Det har ikke hjemmel i grundlovens § 15 og vel i øvrigt kun indirekte hjemmel i grundloven. En sådan beslutning har hjemmel i folketingets forretningsorden. Også i de tilfælde mener vi der skal kunne gøres et ansvar gældende. Jeg har blot villet meddele den højtærede justitsminister, at sådan skal det forstås.

Det andet spørgsmål, justitsministeren stillede, vedrørte tiltalerejsning. Jeg erklærer mig villig til at drøfte de subjektive betingelser, ligesom vi i øvrigt er ganske indstillet på positivt at drøfte de lovforslag, der er fremsat, for at nå frem til et resultat — det skal der ikke være nogen tvivl om — også regeringsforslaget, selv om vi har indvendinger imod dets formulering. Jeg hæftede mig ved de bemærkninger i den højtærede justitsministers lovforslag, som jeg omtalte. Vi kender jo problemet fra en tidligere debat i det høje ting om en rigsretssag, hvor vi kom ind på hele spørgsmålet om tiltalerejsning og på, hvorledes man kan afvise en tiltalerejsning, idet man i den forbindelse henviste til retsplejelovens bestemmelser herom. I tilknytning dertil har jeg gerne villet sige, at disse bestemmelser om tiltalerejsning i almindelige straffesager jo ikke umiddelbart kan anvendes i det høje ting, fordi spørgsmålet om stillingtagen til tiltalerejsning i en straffesag hos anklagemyndigheden afgøres efter en efterforskning,